

A SZÍVEM MEGFAGYOTT.

Magas magános hegyorom –
Ez volt az én külön sorom.
A hó, a jég honában éltem,
De senki mással nem cseréltem.

Kitártam lelkem . . .
Viharral, vésszel
Csak pusztá kézzel
Birokra keltem.
Ha tépett, vágott,
Nem én nyújtottam
A békeágot!
Úgy álltam ottan
Dacos-nyugodtan,
Míg mérge elpihent
És jött a fény, a csend. —
S megnőtt a távol,
Mit nem határol
Sövény, se mesgye.
Tarkára festve
Nem mért ki nékem
Az utca-végen
Tilalomtábla,
Tudákos ábra
Törvényt, irányt, határt.
Letörtem én a zárt
A titkok házán!
S nem kértem gyáván
A kulcsot kölcsön,
Hogy testet öltson,
Mit ember-elve
Örök szerelme
Dalolva, sírva
És könyvbe írva
Elérni vágott.
S nem volt előtte
Se mély, se messze.
Csak szállt az eszme
Hidegbe, hőbe.
Száz mesgyét vágott.

A bércre hágott.
Zuhant örvénybe;
A vágytól égve
Ezernyi lénybe
A kőbe, ércbe
Vizsgálta, kérde,
Hogy lássa végre,
Miért sovárgott:
A kék világot.
Hol messze, messze fent
Ezüstös éjjelen
Dalol, beszél a csend:
Szférák zenéje zeng
S az Isten megjelen.

És láttam én e nagy csudát,
Nem szóba fogva,
A betűsorba,
De küzdve érte száz tusát.
A magam útján,
Más senki után
Nem bandukolva.
Az úr, a szolgálta
Én voltam egybe.
Parancs és munka
Meg volt felezve.
Ha szikla, szálfa
Utamat állta,
Derékba törtem.
Ha gyom meg dudva
Elzárta léptem,
Többől kiteptem!
Mennyit temettem!
Oh, hányszor sírtam,
Amíg lebirtam
A vér, a vágy dühét.
A hírcsirát, a kincsmagot
Egyig kiszedtem.
Nagy árt fizettem:
A szívem megfagyott.

Réz Gyula.